

PD Kočevje, MLADINSKI ODSEK

Vtisi in poročila s pohodov in drugih aktivnostih v letu 2016

9. 1. 2016

Mladi planinci na Celjski koči

V soboto, 9.1.2016, sta se dva polna avtobusa kočevskih mladih planincev pod vodstvom mentoric in vodnic odpravila na pot proti izhodišču pohoda – pod vas Pečovnik pri Celju. Tam sta se nam pridružila tudi dobra poznavalca tamkajšnjih poti, Dani Vovk in Albin Volavšek, oba člana celjskega PD Železničar.

V sivem jutru so se mladi planinci smelo spopadli z razmočeno, ponekod ledeno in blatno strmo stezo, ki je vodila po razloženem Pečovniku. Pogled nazaj je razkril v meglice ovit Celjski grad. V strm breg prislonjena skromna rumena hišica je nase opozarjala s tablo, da je v njej zadnja leta preživela prva slovenska svetovna popotnica in pisateljica potopisov – Alma Karlin. V gozdu nad vasjo smo občudovali 200 let staro mogočno bukev, izpod korenin katere izvira potoček. Po dveh urah hoje smo pri zvončku želja v daljavi zagledali moderno stavbo, za katero se je izkazalo, da je naš cilj: Celjska koča (651 m). Le ta je koča le po imenu, v resnici gre za dobro opremljen hotel z urejenim smučiščem. Ravno pred ciljem se je sitno mršenje spremenilo v močan dež. Tako so se vodniki odločili, da se zaradi dežja in nevarnosti zdrsov v dolino odpeljemo z avtobusom.

Sledil je še obvezen vsakoletni test trojanskih krofov. Pohod so mladi planinci zaključili s spoznanjem, da je pot z medsebojno pomočjo lažja in varnejša, slabo vreme pa ni razlog, da ostanemo doma.

Marija Erjavec

27. 2. 2016

Pohod na Kozice

Zadnji vikend v februarju smo se mladi planinci treh OŠ Kočevje po okriljem PD Kočevje kljub slabemu vremenu odpravili na planinski izlet. Kar 84 otrok in 8 spremljevalcev smo se odpeljali z dvema avtobusoma v Predgrad. Tu smo pritegnili pozornost domačinov, saj take množice mladine ne vidijo prav pogosto.

Prav hitro smo se umaknili z glavne ceste in se usmerili v hrib. A že na začetku poti so deževala vprašanja, kdaj bo malica. Za njo smo si vzeli čas nekoliko višje, pred tem pa smo morali zagristi v hrib na drug način, po gozdni vlaki. Kmalu smo prišli na označeno pot. Oznake so malo drugačne, kot smo jih vajeni planinci. Na belem krogu je narisani zelen hrastov list in le-temu smo sledili vse do stolpa oz. TV oddajnika na vrhu. Pot proti našemu cilju, proti Kozicam nam je bila zanimiva, čeprav že nekoliko blatna, pa tudi megla nam je malo ponagajala. Ponagajale so nam tudi drobne snežinke in snežne kepe so švigale okoli nas... V dolgi koloni smo premagovali končno strmino in prišli do našega cilja.

Žal pa pričakovanega razgleda v Kolpsko dolino nismo bili deležni, saj nam je le-tega zastirala megla in nizka oblačnost. Po okrepčitvi, kratkem počitku, kepanju ter skupnem slikanju smo sestopili po gozdni cesti. Na poti navzdol nas je družina Šterk pričakala s toplim in sladkim presenečenjem. Postregli so nam z vročim čajem, s pogačo ter domačim pecivom. Siti smo lahko nadaljevali in zaključili pot nazaj, v Predgrad. V vaški gostilni smo se lahko očistili in uporabili njihove sanitarije.

Tako smo izpeljali še en planinski pohod, prav tega še s pomočjo domačina Romana Križmana, ki nas je spremljal. Hvala vsem, ki ste nam pomagali izpeljati še en lep izlet.

Lep planinski pozdrav!

Zapisali Zinka Levstik in Polonca Kalič za MO pri PD Kočevje.

19. 3. 2016

Pohod mladih planincev na Valvazorjev dom pod Stolom

Tu je, moker mesec marec, sušec, vendar mladi planinci se ne damo, čeprav nam vreme ni najbolj naklonjeno gremo iskat sonce na Gorenjsko pod Karavanke, da nas tam malo pogreje.

Prešerno veseli napolnimo avtobusa iz vseh treh kočevskih osnovnih šol, vendar nas je malo manj kot po navadi, samo 70. Tako zapustimo mokro in sivo Kočevje vsaj za en dan.

Ustavimo se na Voklem, da napolnimo prazne želodčke in pripravimo baterije za pohod. Pozdravljajo nas že jutranji sončni žarki, še lepše pa se lesketajo pobočja zasneženih okoliških gora in vrhovi z meglenimi klobuki. Za nekaj minut se nam je pokazal Storžič. Pot nadaljujemo po avtocesti do Radovljice in se peljemo mimo Prešernove Vrbe, Žirovnice do Završnice - Poljane.

Vožnje je konec, ko ustavimo ob umetnem jezeru z majhno hidroelektrarno. Na pravo pot nas usmerijo smerne table. Mladi pohodniki vemo, če sledimo tablam in markacijam prav gotovo pridemo na načrtovani cilj. Med hojo opazujemo bela pobočja z razcvetenimi telohi in zvončki, pisane strmine lila resja in žafrana, rumenih trobentic in jetrnika. Pot pa ni bila samo cvetoča, tudi blata ni manjkalo in vetra, ki nam je mršil lase. Zadnjih petnajst minut pa nas je čakala prava snežna drsalnica v hrib, kjer smo šli tri korake naprej in dva nazaj. Počasi vse premagamo, saj si prijateljsko pomagamo. Pred domom si očistimo še čevlje in se umaknemo v njegovo toplo notranjost, da nas slučajno v dolino ne odnese veter. Ob gneči v domu se malo stisnemo in prostora je kaj hitro dovolj za vse. V domu nas po naših željah postrežejo prijazni oskrbniki, spraznimo prineseno iz svojih nahrbtnikov, malo poklepetamo, izpolnimo planinske dnevnike in ne pozabimo na žige.

Vse pospravimo za seboj in že zagazimo na zasneženo cesto, po kateri sestopamo zaradi večje varnosti. Pot je daljša, pa nič zato, saj smo v sončnem vremenu uživali v snegu in delali angelčke. Na parkirišču smo malo obstali in si ogledali okoliške gore. V daljavi se nam je pokazal Triglav, pa Debela peč in Babji zob...

Na marčevskem pohodu smo uživali vremensko različnih letnih časih, v blagem in sunkovitem vetru, soncu in blatu, še posebej pa na snegu.

Za Mladinsko odsek PD Kočevje

Melita Berlan in Zinka Levstek

16. 4. 2016

Pohod na Javornik

V soboto, 16. aprila se je 24 učencev mlajše skupine planinskega krožka iz OŠ Stara Cerkev skupaj z 22 učenci iz OŠ Ob Rinži in 9 učenci iz OŠ Zbora odposlancev ob sedmih zjutraj z avtobusom in kombijem odpeljalo proti Primorski. Seveda so šli poleg tudi vodnica Zinka in mentorice. Pešačenje smo začeli v Podkraju blizu Črnega vrha. Hodili smo po razgibani poti skozi gozd, travnike, pašnike... Poleg obilice pomladnega cvetja smo bili navdušeni nad prostranostjo s čemažem poraščenih pobočij. Vsi smo vonjali in okušali zdravilno zelišče in si ga nabrali tudi za domov. Na vrhu Javornika je postavljen razgledni stolp. Ker smo imeli jasno in vetrovno vreme, smo videli vrhove Karavank, Kamniških Alp in Dolomitov. Vrh Triglava se nam je ves čas nagajivo skrival v oblakih. Z vrha stolpa se je videl tudi Tržaški zaliv. Težava je bila v tem, da lestev na drugem delu stolpa ni zavarovane z ograjo, zato smo se zaradi varnosti povzpeli le do polovice. Pred močnim vetrom smo se za kratek čas skrili v koč. V dolino smo se vrnili po drugi strani hriba. Med potjo smo nabrali veliko bodeče neže. Otroci so imeli nešteto idej za ustvarjanje z njo. Vožnja domov je zelo hitro minila.

Starejša skupina pa se je tokrat odpravila na Tošč. Osvojili so Dolomitsko Grmado, vrh Tošča pa ne. Po pripovedovanju udeležencev so se imeli tudi oni super.

Mentorica Pk Majda Terbuc

16. 4. 2016

Pohod starejših planincev na Polhograjsko Grmado

V soboto, 16. 4. 2016, ob 7. uri zjutraj, smo se mladi planinci iz OŠ Ob Rinži in OŠ Stara Cerkev zbrali na avtobusni postaji in se z avtobusom odpeljali proti Polhovemu Gradcu.

Po zaključeni jutranji vožnji smo pomalicali in se sili odpravili proti Polhograjski Grmadi. Hodili smo tri ure. Sprva smo hodili po gozdni poti, nato pa smo prišli do travnika, kjer je stala cerkev Sv. Uršule. Izvedeli smo, da so pri tej cerkvi snemali slovenski film Cvetje v jeseni. Pot naprej je bila peščena, kamnita in zelo strma. Vedno bliže smo bili našemu cilju. Na mali Grmadi smo srečali skupino mlajših otrok, s katerimi smo se kulturno pozdravili in odhiteli na veliko Grmado. Vodnik Tomaž nam je v naše planinske dnevnike odtisnil žig. Odšli smo proti turistični kmetiji Gonte, s katere naj bi krenili na Tošč. To se žal ni zgodilo, ker nam je zmanjkalo časa. Na kmetiji je vsak izpolnil svoj dnevnik in si ogledal okoliške hribe. Čeprav smo že malo večji, nam je bilo zelo ljubko božanje zajčkov in igranje na igralih. Napotili smo se proti avtobusu, do katerega sta mlade planince vodili Hana in Liza. Zaradi Brankine obljube pa smo odšli še v McDonalds. Z izletom smo bili vsi zadovoljni in upamo, da se kmalu ponovi.

Za Mladinski odsek PD Kočevje

planinki Hana & Liza

28. 5. 2016

Planinski pohod na Lovrenška jezera

Na sončno soboto, 28. maja, so se mladi kočevski planinci skupaj z mentorji in vodniki odpravili na zadnji pohod v tem šolskem letu – na Lovrenška jezera na Pohorju. Po tradiciji so se pohodu pridružili tudi starši in tako smo kar s tremi avtobusi (143 planincev) krenili proti izhodišču poti – Rogli.

Preko pašnikov in smrekovega gozda smo po lahki označeni poti prišli do razglednega stolpa ob Lovrenških jezerih (1520m), ki so obrobjena z lesenimi potmi. Pazljivo smo stopali po njih (tam so zaradi občutljivega naravnega ravnovesja) in pazili, da čuvarju jezer - Jezerniku – nismo skalili vode. Jezerca pa so kot temna očesa, ki so le mimobežno odsevala postave pohodnikov , ždela v svojem večnem miru, kot da bi nas opominjala – ustavite korak in uživajte v brezčasni lepoti...

Po malici smo v lagodnem tempu krenili do Koče na Pesku, kjer so mentorji mladim planincem za vztrajno hojo v gore podelili bronaste in srebrne planinske znake.

In največja vrednost pohoda? Poleg občudovanja narave in druženja tudi nedeljena pozornost staršev, v kateri so uživali mladi planinci. Čas za pogovor, ki ga niso prekinjale običajne banalnosti hitrega vsakdana. Nasvidenje jeseni, na novih planinskih poteh!

Marija Erjavec

19. in 20. 8. 2016

Vzpon mladih planincev na Triglav (2864 m)

Po več letih pridnega obiskovanja planinskih aktivnosti v mladinskem odseku PD Kočevje, je prišel čas, ko so se mladi planinci odpravili na najvišji vrh Slovenije in Julijskih Alp Triglav. Ta čast je pripadla Zali Perko, Gregorju Šterku in Marcelu Francu Kaliču iz osnovne šole in Eleonori Vidic in Davidu Pekici, ki sta končala 1. letnik gimnazije. Pod vodstvom staroste kočevskih vodnikov Toneta Ožbolda in vodnice ter mladinske mentorice Branke Rajner ter vodnika Tomaža Špeharja, katerim so se pridružili še izkušena planinca Franc Šalamon in Milan Mlakar, smo se zjutraj ob peti uri s kombibusom odpeljali v smeri Mojstrane. Proti dolini Krme kjer je kombibus parkiral na koncu travnikov. Preobuli smo se v pohodne čevlje, še enkrat preverili opremo in krenili na pet do šest urni pohod proti Kredarici. Vremenska napoved je bila bolj »tako tako«, upali pa smo na najboljšo. Vreme nam je bilo res naklonjeno, jasno, ko smo bili še v senci Draških vrhov in Tosca, nato pa so se pojavili oblaki in zopet nam ni bilo prevroče. Pri pastirskem stanu Prgarca, ki je nekako na pol poti do Kredarice, smo imeli malico nato nadaljevali mimo studenčka v strmino do manjše planote pod Kalvarijo. Malo počitka in kmalu zagrizemo v okljuke Kalvarije, ki je dobila ime po utrujenosti in soncu, ki te neusmiljeno žge izza hrbita. Nas pa so ga zagrnili oblaki in pred Kredarico smo celo prišli v meglo. Do Kredarice smo porabili dobrih 5 ur. Na Kredarici smo nekaj pojedli in popili ter si uredili spanje. Triglav je bil večinoma ovit v oblake, tako da smo se odločili, da se povzpnejo nanj v jutranjih urah naslednjega dne. Mladina je šla z vodniki do samega podnožja in prvih klinov, ter so tako še pred spanjem okusili steno samega Triglava. Drugi dan se prebudimo v čudovito jutro. Sonce je ravno vzhajalo in vse naokoli ovilo v zlato barvo. Na vzhodu so se pod oblaki zarisale Kamniške Alpe na jugu pogled vse do Velikega Snežnika. Pozajtrkujemo in se opremimo za vzpon. Odvečne stvari pustimo v koči, s seboj vzamemo samo pijačo in dodatna oblačila. V steni je že veliko planincev, tisti najbolj zgodnji se že vračajo. Še zadnji napotki in odpravimo se v steno. Kmalu smo v steni med klini in pletenicami. Za vse nas velja obvezno varovanje s samovarovalnim kompletom, kar nam sicer vzame nekaj več časa, zato pa je vzpon veliko varnejši. Klak, klak pojejo vponke in v tri četrt ure smo že na vrhu Malega Triglava. Mladina se odlično počuti v steni. Lepo jih je gledati kako samozavestno, pa vendar previdno osvajajo višino. Vidi se, da so z njimi res veliko delali v mladinskem odseku. Na Malem Triglavu nekaj popijemo se odpočijemo in nadaljujemo proti vrhu. Srečujemo vedno več tistih, ki se že vračajo, med njimi je veliko tujcev. Srečanja potekajo v dogovoru z obema stranem, tako, da varnost ni niti malo ogrožena. Pred nami je še zadnja stena, okoli nje in pred nami Aljažev stolp okoli njega pa množica zadovoljnih planincev. Čestitke in objemi, nato se razgledamo okoli sebe. Pogled na okoliške hribe in doline je nepozaben. Na severu vidimo vse naše najvišje vrhove od Škrlatic Mangarta, Jalovca pa do Visokih Tur s 3798 m visokim Velikim Klekom (Grossglockerjem). Vreme je čudovito, sonce nas lepo greje, okoli nas množica, ki čaka na slikanje in obvezni krst tistih, ki so prišli prvič na vrh. Tudi mi se prerinemo do stolpa in nekako si najdemo mesto in čas za slikanje. Tone si pripravi vrv, Branka pa vprašanja in kmalu je na vrsti krst. Glede odgovorov so se vsi dobro odrezali, prav tako tudi Tone z vrvjo, da so vsi še nekaj časa čutili zadnjo plat. Še zadnje skupno slikanje in čas je za vrnitev. Ker smo za povratek izbrali pot čez Rž in mimo Staničevega doma do kombibusa v Krmi, nas je čakalo 2100 metrov spusta kar nikakor ni malo. Po steni se spuščamo z enako previdnostjo ali še bolj kot, ko smo se vzpenjali. V hribih velja pregovor, da je tura končana, ko si varno v dolini. Največ nesreč v hribih se zgodi ravno ob povratku, ko večini zbranost popusti, k temu pa je potrebno dodati še utrujenost. Na Kredarici imamo krajši postanek, nekoliko si odpočijemo in odžejamo, nato se v popolni opremi odpravimo proti vrhu Kredarice in nato v stene Rži. Tudi tu so vrvi in klini in šele, ko se začnemo spuščati proti Staničevi koči nastopi melišče in lahko pospravimo pasove in čelade. Čez dobro uro smo v Staničevi koči, kjer si večina privošči toplo malico. Po dobri uri se odpravimo po stezi med Ržjo in Rjavino v smeri Prgarce in naprej v dolino Krme. Pot je lepa in za razliko od Kalvarije vodi med gorskimi travniki posutimi s cvetjem in poraslimi z rušjem. Do pastirskega stanu se nam pot ni pretirano vlekla, zadnjih 850 m spusta pa je bilo kar dolgih in do kombibusa smo prišli resnično utrujeni. Tudi mladina je kar nekako posedla in se le počasi odpravila do korita, kjer smo se za silo umili. Tura je trajala celih 12 ur kar pa sploh ni malo. Vsi smo bili zadovoljni, ker nam je uspela lepa tura in kar je najbolj važno brez najmanjše poškodbe. Razbolele mišice pa se bodo že pozdravile v naslednjih dneh.. Na povratku smo se ustavili še na pico v Gali, nato pa nas je večina (razen šoferja seveda) vsaj za kratek čas zaspala in okoli polnoči smo bili na postaji v Kočevju.

Za MO PD Kočevje,

Milan Mlakar

24. 9. 2016

Planinski dan mladih planincev pri Koči pri Jelenovem studencu

Novo šolsko leto je že v teku in tako so se pričela že srečanja oz. izleti mladih planincev vseh treh osnovnih šol na Kočevskem. 24. septembra je potekal Planinski dan na »domačem terenu«. Pohod je bil namenjen predvsem novim planinčkom in njihovim staršem, ki so jih spremljali. Zbrali smo se pri izhodiščni točki, pri nekdanjem Dinosu v Podgorski ulici. Po kratkem pozdravu naše vodnice Zinke smo se podali na Kalanovo pot v počasnem, zmernem koraku. Udeleženi je bilo kar 65 otrok in okoli 20 staršev ter seveda mentorice in vodniki. Strah pred strmo potjo je bil za starše odveč, saj se je vmes slišal komentar S takim tempom pa še meni gre! Z nekaj vmesnimi kratkimi postanki smo prispeli do cilja, kjer se nam je odprl sončen pogled na lepo dolino s Kočo pri Jelenovem studencu. Otroci so veselo zdrveli do ognjišča na prostem, kjer je že gorel ogenj in se posedli okrog njega. Tudi igrala so bila hitro polna.

Kmalu nas je pozdravil predsednik našega Planinskega društva, gospod Milan Mlakar. Zaželel nam je vse dobro pri tem in nadaljnih pohodih ter nas povabil na pogostitev z rogljički, sokom in vročim čajem, kar sta pripravila nova oskrbnika koč Primož in Mitja.

Planinčki so se lahko preizkusili na plezalni steni za koč. Preizkusili so uporabo pasu v steni za plezanje. Seveda so bili pod budnim očesom (varnost!) vodnic ter dveh staršev, ki so jim pri tem pomagali. To pa še ni bilo vse. Otroci so komaj dočakali, da so lahko preizkusili še novo pridobitev, spust po jeklenici. Tam pa je za njihovo varnost poskrbel vodnik Peter Poje, vodnica Branka ter starši.

Sledilo je še skupno fotografiranje. Potrebno se je bilo posloviti in pripravili smo se na sestop po Grajski poti. Ves pohod je pod budnim očesom skozi fotografski objektiv spremljala tudi mamica naših mladih planink, Mojca.

Da pa je adrenalin še deloval, je proti koncu Grajske poti to občutilo nekaj mladih pohodnikov. Ugotovili so, da imajo ose precej močno želo... Vendar je bilo vsem dobro!

Zaključili smo lep, prvi planinski pohod v letošnjem šolskem letu. Ostali sledijo...

Lep planinski pozdrav!

Zapisali: Polonca Kalič, mentorica MO PD Kočevje ter vodnica Zinka Levstik.

8. in 9. 10. 2016

Dvodnevni tabor v dolini Vrat

V soboto, 8. oktobra 2016, se je 73 učencev članov mladinskega odseka Planinskega društva Kočevje pod skrbnim vodstvom mentoric iz vseh treh osnovnih šol in planinskih vodnikov že ob šestih zjutraj poslovilo od svojih staršev. Polni pričakovanja smo se z dvema avtobusoma odpeljali proti dolini Vrat pod Triglavom. Po treh urah smo res prispeli do Šlajmerjevega doma. Nastanili smo se po sobah, si izbrali posteljo in zložili prtljago. Na kratkem sestanku smo se seznanili s hišnimi pravili in dejavnostmi na taboru. Po slastnem kosilu smo takoj krenili na štiriurni pohod do bivaka pod Luknjo. Pot je bila strma in skalnata. Ob vračanju v dolino je celo vodnici Zinki zmanjkalo tal pod nogami. Na srečo brez posledic. Zadnji del poti je potekal ob plitvem bistrem potočku v katerega je čofnila preveč radovedna planinka.

Večer smo preživeli v topli učilnici ob krušni peči. Poslušali smo legende o teh krajih, si ogledali predstavitev učencev o poletnem pohodu na Triglav, risali, se igrali družabne igre.. Pred spanjem je sledilo še klepetanje in hihitanje po sobah. Zjutraj so nas očarali vrhovi gora pokriti z novozapadlim snegom. Prejšnji dan so se namreč skrivali v gosti megli. Ta neopisna lepota nas je takoj zvalila na pohod do slapa Peričnik. Starejši so si ogledali še arkade in se sprehodili pod slapom, mlajši pa zaradi varnosti raje ne. Po tri in polurni hoji je teknilo kosilo v Aljaževem domu. Sledilo je zapisovanje doživetij v dnevnik, neljubo pospravljanje sob in iskanje lastnikov pozabljenih stvari. V rahlem dežju smo se namestili v topla avtobusa in se odpeljali domov, kjer so nas starši že težko pričakovali. Težko je opisati vzdušje na takem taboru ker moraš to preprosto doživeti.

Mentorica PK Majda Terbuc

9. 12. 2016

Pohod mladih planincev v veselem decembru

Pa je prišel najlepši čas v letu – čas zaključkov, presenečenj in obdarovanj. Vsega tega se vsako leto decembra razveselimo tudi mladi planinci s svojimi mentorji in vodniki. Letos smo za vse to poskrbeli kar v domačem kraju, in sicer v petek, 9. decembra, s pričetkom ob 16. uri.

Le zakaj v petek popoldne, in ne v soboto zjutraj, kot je v naši planinski navadi? Potrebovali smo svetlobo, mrak in noč. Zato se je vse skupaj začelo pred športno dvorano, še v svetlem delu dneva, od koder je krenilo 95 mladih pohodnikov in 9 njihovih vodnikov ter mentorjev. Krenili smo po cesti proti Fridrihštanju in si nad kamnolomom ogledali mesto z okolico. Za najmlajše je bil to presenetljivo očarljiv pogled. Kaj kmalu se je začelo mračiti in pot so nam začele osvetljevati naglavne in roče svetilke. To je bilo zanimivo in na trenutke zelo atraktivno, ko so učenci ugotavljali njihovo zmogljivost in delovanje. Ja, kakšna je tudi prehitro ugasnila. Med hojo po cesti smo pogled večkrat usmerili v dolino, kjer se je mesto Kočevje bohotalo z množico barvitih lučk.

Pohodniki z lučkami smo se ustavili na Štamflovem ovinku, kjer so nas starejše gospe planinke in predsednik društva pričakali s toplim čajem. O, kako je prijal in nas pogrel! A temu je sledilo novo presenečenje. Z nežnim glasom smo priklicali pravega pravcatega Božička, ki se nam je s počasnim korakom približeval in v siju lučk stopal po strmi gozdni cesti. Ob tem pogledu smo vsi onemeli. V zahvalo za njegov prihod in darila smo mu zapeli pesmico, on pa nas je obdaril s sadjem, sladkarijami in steklenico za vodo. Ob njegovih besedah, da je za vse nas v mestu naročil pice, pa smo postali zelo lačni. Zato smo v dolino kljub temi pospešili svoj korak in skoraj tekli. Po nočni hoji v hladnem večeru se nam je pica s pijačo pri Briškiju zelo prilegla.

Zaključek planinskega leta je bil s presenečenjem in obdarovanjem več kot popoln. Za vse donacije in izkazano pomoč se mladi planinci z mentorji in vodniki zahvaljujemo Božičku, PD Kočevje, tovarni Intersocks Kočevje in Pizzeriji & Špageteriji Briški. Ker je bilo to naše letošnje zadnje planinsko srečanje, smo si izrekli še lepe želje za 2017 in varen korak pri nadaljnjih turah. Srečno in zdravo novo leto želimo tudi našim staršem in vsem, ki podpirate in spremljate naše delo.

Za Mladinski odsek PD Kočevje

Melita Berlan